loom on kermeminne jooksma, kui sinna kahhejalgne tedda kiñni püüdma.

Agga sinna añna temmale püssirohho laeng kassuka sisse, ja peästad sega omma karjalomad hirmsast surmast; ja tenid peälegi weel wöölmöldri herra käest kaks rubla höbbe wanna metsa eest, ja üks rubla halli poia eest.

Agga siiski wata omma püssirohho prukimisjures ka ette, et sa mitte äärarro rohto ei panne püssiraua sisse, ja et mitte wahhest paio wassikas irwitelledes omma pead taggasi ei wäna, egga sind naera, ja sinna isse sest liiglaengo pörrotamisest pösse wasto hopi ei saa, et so werrine pea taggapole mahhakukkub. Sesamma rohhokenne on pealt nähha kül kui ei middagi, agga temma seestpiddine wäggi on suur ja hirmus.

Sedda hirmsat wägge sai ka se mees — Warts — tunda, kes püssirohho 500 aasta eest koggematta üllesleidis.

Temma olli ommal elloajal ka nattokesse tohtriammetit piddanud, ja teggi keikssuggust rohto haigetele walmis, nago apteekrid liñnas tewad. Ta tampis, ja seggas, ja ketis, ja — mötles.

Sest ilma mötlematta innimenne on kui se loom, mis Pernomehhed kutsuwad „Weis", ja Willandi rahwas „Töbras".

Mehhekenne olli siis ka kord kollast weewlit, ja walget salpetrit ning muste süssi kokkotampinud ühhe waskmörsri sees, ja et taal muud teggemist jälle wahhele tulli, jättis essimesse töö seisma, panni kiwwi mörsri peale, ja tallitas, künal kä, omma apteeki kögis.

Koggematta mörsrist mödaminnes kukkus kuündla otsast nattoke pöllewat tahti waskmörsri sisse, kus se seggatud must rohhi sees. Korraga: Praught, üks mürrin, nago laggi üllewalt mahhatulleks, kiwwi wasto lagge, tubba täis tuld.

Wartsikenne kukkus essimesest ehmatusest otsego poolsurnud mahha, señni kui aega möda jälle omma wiis meelt kätte sai, ja maast wöis üllestöusta.

Nüüd olli temmal pärrast sedda suurt ehmatust jälle suur süddame rööm, et ta jälle ühhe ue asja olli üllesleidnud, keñnest eñne ükski seal maal ei teadnud egga tuñnud.

Eesti-ma rahwa Kalender 1855 , lk. 22